

Domstolene, eller om han for sit Vedkommende ikke har Noget imod, at den undergives deres Prøvelse? Min Forespørgsel til den ærede Minister lyder altsaa saaledes: „Vil Kirke- og Underviisningsministeren indbrømme, at de af Ministeriet under 25de September 1858 og 7de Marts 1859 afgivne Resolutioner, hvorved der dikteredes daglige Tvangsmulfter mod Borgerrepræsentationen i Skanderborg, og de Rets-handlinger, der støttede sig hertil, undergives Domstolenes Prøvelse og Afgjørelse?“

Kirke- og Underviisningsministeren: Den sidste Anmodning, der kom til Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet fra Skanderborg Borgerrepræsentation, gik ud paa, at Ministeriet vilde underrette den om, hvorledes den skulde bære sig ad med at anlægge Sag imod Ministeriet. Nu forekommer det mig dog, at det er et noget stærkt Forlangende, at Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet skal være Procurator for Skanderborg Borgerrepræsentation imod Ministeriet selv. Dertil syntes der aldeles ingen Anledning at være og saa meget mindre, som Borgerrepræsentationen i samme Skrivelse havde ladet Ministeriet vide, at Sagsføreren var antaget. Jeg har derfor ventet paa, at der skulde blive udtaget Stævning imod mig; thi det er ikke nogen hemmelig Sag, hvorledes man bærer sig ad med at anlægge Sag mod et Ministerium. Kirke- og Underviisningsministeriet har ikke saa faa Sager, der anlægges imod det, snart af En, snart af en Anden, og Fremgangsmaaden hermed er ikke en Hemmelighed, som Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet ikke vil røbe; den Sagsfører, Borgerrepræsentationen har antaget til at føre Sagen imod Ministeriet, vil kunne sige den, hvorledes den har at forholde sig, og saa var Sagen kommen igang. — Den nu reiste Forespørgsel berøer paa en ganske besynderlig Vildfarelse, som om det var Ministeriet, der afgjorde, hvorvidt det vilde lade Sag anlægge imod sig eller ikke. Det kommer ikke an paa Ministeriet; vil Borgerrepræsentationen i Skanderborg have Sag anlagt mod Ministeriet, kan den anlægge den og Ministeriet kan slet ikke unddrage sig. Jeg skal saaledes gjerne svare Ja paa det gjorte

Spørgsmaal, — men jeg tør ikke rose mig af dette Ja, thi det er en let Sag at sige Ja, naar man ikke kan sige Nei. Jeg kan ikke sige Nei; udtager Borgerrepræsentationen Stævning imod mig, er jeg nødt til at lade møde og gjøre Rede og Rigtighed for mig. Jeg svarer altsaa Ja paa Spørgsmaalet, men gjentager, at det ikke er nogen Røes for mig, da jeg ikke kan sige Nei. Jeg har ventet — jeg vil just ikke sige med Længsel, men igjennem en lang Tid — paa den Stævning, hvormed jeg er truet af Borgerrepræsentationen i Skanderborg. Der er gaaet den ene Uge og Maaned efter den anden og nu snart det ene Aar efter det andet, og bestandig har denne Uveirssky, der svævede over mit Hoved, truet med at bryde løs. Det er endog gaaet saa vidt, at man har paastaet, at da jeg i sin Tid reiste til Paris, var det for at undgaae den Sag, som Borgerrepræsentanterne i Skanderborg vilde anlægge imod mig. Saa truende har Tingene været, og nu ser jeg paa eengang Uveiret gaae ind i Folkethinget og antage Form af en Interpellation. Hermed kunde jeg egentlig lade hele Sagen være besvaret; jeg siger Ja til Spørgsmaalet og gjør mig ikke til af at sige Ja, fordi jeg ikke kan sige Nei. Det er en af de Forandringer, der ere stete ved Grundloven, at det er Domstolene, der afgjøre Grændserne for Øvrighedens Mændighed og Domstolenes Kompetence, og at Øvrigheden, saavel den overordnede som underordnede, derfor maa give Møde, naar Sag anlægges. Det er derfor ganske besynderligt, at der er gaaet saa lang Tid hen, inden man har udtaget Stævning og anlagt Sag. Jeg skal ikke søge at forklare det, men skulde det dog maaskee ikke være, fordi man ikke har været saa aldeles sikker i sin Sag, at man ikke brugte den i Grundloven hjemlede Rettighed til at faae undersøgt, hvorvidt Ministeriet havde overskredet sin Kompetence eller ikke? Dette er det egentlige Spørgsmaal, men der ligger bagved det et andet, som jeg gjerne skal trække frem og udtale mig fuldstændigt over. Først naar Domstolene have afgjort det Spørgsmaal, om de i en vis Sag ere kompetente til at dømmе eller ikke, kunne de gaae videre med Sagen; men komme Domstolene til den Erkjendelse, at Sagen ikke hører ind under deres Omraade,